

Η Αποκάλυψη του Ιησού Χριστού - Αριθμός Δεκαεπτά

*Αφυπνίζοντας τα Ξηρά Οστά: Ένα Κάλεσμα σε Αγνότητα και Πίστη στον
Καιρό της Αναμονής*

Jeff Pippenger
2023-11-17

Τα ξηρά οστά, που κείνται νεκρά στην οδό, και ακούουν τη «φωνή» εκείνου που βοά εν τη ερήμω, το πράττουν τούτο διότι ο Παράκλητος έχει έλθει, σε εκπλήρωση της υποσχέσεως του Ιησού να τον αποστείλει. Κατά την πρώτη απογοήτευση των Μιλλεριτών, οι Μιλλερίτες κατανόησαν ότι ευρίσκοντο στον χρόνο της βραδύτητας της παραβολής των παρθένων.

«Οι απογοητευμένοι είδαν από τη Γραφή ότι βρίσκονταν στον καιρό της καθυστέρησης και ότι έπρεπε με υπομονή να αναμείνουν την εκπλήρωση της οράσεως. Η ίδια απόδειξη που τους οδήγησε να προσδοκούν τον Κύριό τους το 1843, τους οδήγησε να τον αναμένουν το 1844». Spiritual Gifts, τόμος 1, 153.

Εκείνοι που έχουν προτυπωθεί από τους Μιλλερίτες επαναλαμβάνουν την εμπειρία της πρώτης απογοητεύσεως, και όταν το πράττουν, πρέπει να κατανοήσουν ότι και αυτοί επίσης βρίσκονται στον χρόνο της καθυστέρησης της παραβολής των παρθένων. Μόνον η επιρροή του Παρακλήτου τους επιτρέπει να διακρίνουν αυτήν την αλήθεια. Αυτή η αναγνώριση, η οποία επιφέρεται από τον Παράκλητο, παριστάνεται από την πρώτη προφητεία την οποία διδάχθηκε ο Ιεζεκιήλ να κηρύξει προς την κοιλάδα των ξηρών, νεκρών οστών.

Και πάλιν μού είπε: Προφήτευσον επί τα οστά ταύτα, και ειπέ προς αυτά· Ω ξηρά οστά, ακούσατε τον λόγον του Κυρίου. Ούτω λέγει Κύριος ο Θεός προς τα οστά ταύτα· Ιδού, εγώ θέλω εισαγάγει πνοήν εις εσάς, και θέλετε ζήσει· και θέλω επιθέσει επί σας νεύρα, και θέλω αναβιβάσει επάνω σας σάρκα, και θέλω σας περιβάλει με δέρμα, και θέλω θέσει εν υμίν πνοήν, και θέλετε ζήσει· και θέλετε γνωρίσει ότι εγώ είμαι ο Κύριος. Και προεφήτευσα καθώς προσετάχτην· και ενώ προεφήτευον, έγινε ήχος, και ιδού σεισμός, και τα οστά συνήλθον, οστούν προς οστούν αυτού. Και όταν εθεώρησα, ιδού, τα νεύρα και η σάρξ ανέβησαν επ' αυτά, και το δέρμα εκάλυψεν αυτά επάνω· πνοή όμως δεν υπήρχε εν αυτοίς. Ιεζεκιήλ 37:4–8.

Ο «θόρυβος» αντιπροσωπεύει το Άγιο Πνεύμα. Σε εκείνο το σημείο, οι παρθένοι πρέπει να αναγνωρίσουν ότι βρίσκονται στον καιρό της καθυστέρησης. Οι βιβλικές οδηγίες σχετικά με το τι πρέπει να πράξουν οι απογοητευμένοι, όταν αναγνωρίσουν ότι βρίσκονται στον καιρό της καθυστέρησης, είναι άφθονες. Ο Ιερεμίας διδάσκει ότι δεν πρέπει ποτέ να επιστρέψουν στη «σύναξη των χλευαστών», η οποία, στο μήνυμα προς τη Φιλαδέλφεια, είναι η συναγωγή του Σατανά. Πρέπει επίσης να διαχωρίσουν το πολύτιμο από το ευτελές. Το πολύτιμο, σε αντιδιαστολή προς το ευτελές, έχει διττή σημασία.

Έμαθα ο ίδιος αυτή την προφητική διάκριση πριν από χρόνια, όταν έκανα μια εφαρμογή του ονείρου του William Miller. Προσδιόρισα ορθά τα πετράδια ως αλήθειες του λόγου του Θεού και

τα κίβδηλα πετράδια ως διεφθαρμένα δόγματα. Κατόπιν, μου επισημάνθηκε ότι και ο James White είχε επίσης κάνει μια εφαρμογή του ονείρου του William Miller, και στην εφαρμογή του προσδιόριζε τα πετράδια ως τον πιστό λαό του Θεού και τα κίβδηλα πετράδια ως τους ψευδώς ομολογούντες την αλήθεια. Όταν ερεύνησα τι είχε διδάξει ο James White σχετικά με το όνειρο, συνειδητοποίησα ότι και οι δύο είχαμε δίκιο. Τα πετράδια μπορούν να αντιπροσωπεύουν τους πιστούς του Θεού, και τα κίβδηλα πετράδια τους απίστευτους, αλλά τα πετράδια μπορούν επίσης να αντιπροσωπεύουν τις αλήθειες του λόγου του Θεού και τα κίβδηλα πετράδια μπορούν να είναι ψευδή δόγματα. Ο James White εφάρμοσε το όνειρο του Miller στην ιστορία την οποία τότε ζούσε ο James White, αλλά εγώ είχα προσεγγίσει το όνειρο ως την ιστορία των εσχάτων ημερών. Μαζί, οι δύο εφαρμογές καταδεικνύουν ότι οι άνθρωποι γίνονται εκείνο που πιστεύουν, και αν επιλέξουν να προσκολληθούν σε εσφαλμένα δόγματα, θα σαρωθούν έξω από το παράθυρο από τον άνθρωπο με τη βούρτσα της σκόνης, μαζί με τα δόγματα με τα οποία έχουν συνδεθεί. Είμαστε ό,τι τρώμε.

Όταν οι απογοητευμένοι διαπιστώσουν ότι βρίσκονται στον χρόνο της καθυστέρησης, σύμφωνα με τον Ιερεμία πρέπει να διαχωρίσουν το πολύτιμο από το ευτελές.

«Πώς συμβαίνει άνθρωποι που βρίσκονται σε πόλεμο με την κυβέρνηση του Θεού να αποκτούν τη σοφία την οποία μερικές φορές επιδεικνύουν; Ο ίδιος ο Σατανάς εκπαιδεύθηκε στις ουράνιες αυλές και έχει γνώση τόσο του καλού όσο και του κακού. Αναμειγνύει το πολύτιμο με το ευτελές, και αυτό είναι που του δίνει δύναμη να εξαπατά. Επειδή όμως ο Σατανάς έχει περιβληθεί ενδύματα ουράνιας λαμπρότητας, θα τον δεχθούμε ως άγγελο φωτός; Ο πειραστής έχει τους πράκτορές του, εκπαιδευμένους σύμφωνα με τις μεθόδους του, εμπνευσμένους από το πνεύμα του και προσαρμοσμένους στο έργο του. Θα συνεργασθούμε μαζί τους; Θα δεχθούμε τα έργα των πρακτόρων του ως ουσιώδη για την απόκτηση μιας παιδείας;» Ministry of Healing, 440.

Το πολύτιμο και το ευτελές αντιπροσωπεύουν την αλήθεια και την πλάνη. Επίσης, αντιπροσωπεύουν δύο τάξεις ανθρώπων.

«“Παρ’ όλα αυτά, το θεμέλιο του Θεού μένει στερεό, έχοντας αυτή τη σφραγίδα: Ο Κύριος γνωρίζει εκείνους που είναι δικοί Του. Και: Ας απομακρύνεται από την ανομία καθένας που ονομάζει το όνομα του Χριστού. Αλλά σε ένα μεγάλο σπίτι δεν υπάρχουν μόνο σκευή χρυσά και αργυρά, αλλά και ξύλινα και πήλινα· και άλλα μεν για τιμή, άλλα δε για ατιμία.” Η «μεγάλη οικία» αντιπροσωπεύει την Εκκλησία. Μέσα στην Εκκλησία θα βρεθούν τόσο τα ευτελή όσο και τα πολύτιμα. Το δίχτυ που ρίχνεται στη θάλασσα συνάγει και καλά και κακά». Review and Herald, 5 Φεβρουαρίου 1901.

Ο Ιερεμίας έλαβε την εντολή ότι, εάν επρόκειτο να επιστρέψει, έπρεπε να χωρισθεί από τις μωρές παρθένες, και έπρεπε επίσης να αποχωρισθεί από τις εσφαλμένες διδασκαλίες των μωρών παρθένων. Οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες είναι εκείνοι που εισέρχονται σε τέλεια ενότητα. Ο Ιερεμίας αντιπροσωπεύει το έργο που πρέπει να επιτελέσουν όσοι καλούνται να σφραγισθούν με το δεύτερο μήνυμα του Ιεζεκιήλ περί των τεσσάρων ανέμων, εάν πρόκειται να είναι το «στόμα» του Θεού, όταν το όραμα λαλήσει. Το όραμα ελάλησε στη Μιλλερική ιστορία όταν έφθασε η κρίση, και λαλεί στην ιστορία των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων όταν λαλεί το θηρίο της γης και έρχεται η κρίση του τρίτου αλίμονο. Τότε εκείνοι που έχουν επιτελέσει το έργο που

προσδιορίζεται από τον Ιερεμία ανυψώνονται ως φύλακες του Θεού.

Όταν ο Κύριος αποστέλλει τον Παράκλητο για να αφυπνίσει τους απογοητευμένους από τον θάνατό τους, προσδιορίζει ένα έργο καθαρισμού το οποίο πρέπει να επιτελέσουν, εάν πρόκειται να είναι οι εκπρόσωποι Του κατά την κρίση του νόμου της Κυριακής. Ο Ησαΐας συμφωνεί με τη συμβουλή του Ιερεμία.

Ὡς ώραῖοι ἐπὶ τῶν ὁρέων οἱ πόδες τοῦ εὐαγγελιζομένου, τοῦ κηρύσσοντος εἰρήνην· τοῦ εὐαγγελιζομένου ἀγαθὰ, τοῦ κηρύσσοντος σωτηρίαν· τοῦ λέγοντος πρὸς τὴν Σιών· Ὁ Θεός σου βασιλεύει! Οἱ φύλακές σου θέλουσιν ὑψώσει τὴν φωνήν· μετὰ τῆς φωνῆς ὁμοῦ θέλουσιν ἄσει· διότι θέλουσιν ἰδεῖ ὀφθαλμὸν πρὸς ὀφθαλμὸν, ὅταν ὁ Κύριος ἐπαναφέρῃ τὴν Σιών. Ἀναβρῦσατε εἰς χαράν, ἄσατε ὁμοῦ, ἐρείπια τῆς Ἱερουσαλήμ· διότι ὁ Κύριος παρηγόρησε τὸν λαὸν αὐτοῦ, ἐλύτρωσε τὴν Ἱερουσαλήμ. Ἡσαΐας 52:7–9.

Εκείνοι που «ευαγγελίζονται αγαθὰ» και που «κηρύττουν ειρήνη και σωτηρία» υψώνουν «ομοῦ τη φωνή αυτών», διότι «θέλουσιν ἰδεῖ οφθαλμὸν πρὸς οφθαλμὸν».

«Μου εδείχθησαν και μερικοί ἄλλοι ὅτι συνενώνουν την επιρροή τους με εκείνων που ανέφερα, και μαζί πράττουν ὅ,τι μπορούν για να αποσπῶν από το σώμα και να προκαλοῦν σύγχυση· και η επιρροή τους φέρνει την αλήθεια του Θεού σε ανυποληψία. Ο Ιησούς και οι ἅγιοι ἄγγελοι ανυψώνουν και ενώνουν τον λαό του Θεού σε μία πίστη, ὡστε ὅλοι να ἔχουν ἓνα φρόνημα και μία κρίση. Και ενώ οδηγούνται στην ενότητα της πίστεως, ὡστε να βλέπουν οφθαλμὸ πρὸς οφθαλμὸ ὡς πρὸς τις ἐπίσημες, σπουδαίες αλήθειες για τον παρόντα καιρό, ο Σατανὰς εργάζεται για να αντιταχθεῖ στην πρόδο τους. Ο Ιησούς εργάζεται μέσω των οργάνων Του για να συνάξει και να ενώσει. Ο Σατανὰς εργάζεται μέσω των οργάνων του για να διασκορπίζει και να διαιρεί. «Διότι, ἰδοῦ, ἐγὼ θέλω προστάξει, και θέλω κοσκινίσει τον οἶκον Ἰσραὴλ μεταξύ πάντων των εθνών, καθὼς κοσκινίζεται ο σίτος ἐν κόσκινῳ, πλην κόκκος ουδεὶς θέλει πέσει ἐπὶ την γην.»

«Ο Θεός τώρα δοκιμάζει και εξετάζει τον λαό Του. Ο χαρακτήρας διαπλάθεται. Οι ἄγγελοι σταθμίζουν την ηθική αξία και τηρούν πιστή καταγραφή ὅλων των πράξεων των υἱῶν των ανθρώπων. Ανάμεσα στον ομολογούντα λαό του Θεού υπάρχουν διεφθαρμένες καρδιές· ἀλλά θα δοκιμαστοῦν και θα εξεταστοῦν. Εκείνος ο Θεός, ο οποίος διαβάσει τις καρδιές ὅλων, θα φέρει στο φως τα κρυμμένα ἔργα του σκότους, ἐκεῖ ὅπου συχνά υποψιάζονται λιγότερο, ὡστε να απομακρυνθῶν τα σκάνδαλα που ἐμπόδισαν την πρόοδο της αλήθειας, και ο Θεός να ἔχει ἓναν καθαρὸ και ἅγιο λαό για να διακηρύττει τα προστάγματά Του και τις κρίσεις Του.

«Ο Αρχηγός της σωτηρίας μας οδηγεί τον λαό Του βήμα πρὸς βήμα, καθαρίζοντάς τον και προετοιμάζοντάς τον για μετάθεση, και αφήνοντάς στα μετόπισθεν ἐκείνους που ἔχουν την τάση να αποσπῶνται από το σώμα, που δεν είναι πρόθυμοι να οδηγηθῶν και που είναι ικανοποιημένοι με τη δική τους δικαιοσύνη. “Ἐάν λοιπὸν το φως το ἐν σοι εἶναι σκότος, πόσον μέγα εἶναι το σκότος!” Καμιά πλάνη δεν μπορεί να εξαπατήσει τον ἀνθρώπινο νου περισσότερο από ἐκείνη που οδηγεί τους ἀνθρώπους να ἐνδίδουν σε πνεῦμα αυτοπεποίθησης, να πιστεύουν ὅτι ἔχουν δίκιο και ὅτι βρίσκονται στο φως, ἐνὼ ἀπομακρύνονται από τον λαό του Θεού, και το φως που περιθάλλουν εἶναι σκότος». Testimonies, τόμος 1, 332, 333.

Η φράση «φέρνει αγαθές αγγελίες» επαναλαμβάνεται δύο φορές στο χωρίο του Ησαΐα για να προσδιορίσει την ιστορία της Κραυγής του Μεσονυκτίου, όπως ακριβώς και τα εδάφια που οδηγούν στην περιγραφή του Ησαΐα για την ενότητα που επιτυγχάνεται όταν το τίμιο χωρίζεται από το ευτελές.

Ξύπνα, ξύπνα· ενδύσου τη δύναμή σου, ω Σιών· φόρεσε τα ωραία σου ενδύματα, ω Ιερουσαλήμ, η αγία πόλις· διότι στο εξής δεν θα εισέλθει πλέον σε σένα ο απερίτμητος και ο ακάθαρτος. Τινάξου από το χώμα· σήκω και κάθισε, ω Ιερουσαλήμ· λύσου από τα δεσμά του τραχήλου σου, αιχμάλωτη θυγατέρα της Σιών. Ησαΐας 52:1, 2.

Ο Ιερεμίας αντιπροσωπεύει εκείνους που βρίσκονται στην πρώτη απογοήτευση και αναγνωρίζουν ότι βρίσκονται στον χρόνο της καθυστέρησης. Ο Ησαΐας προστάζει τα ίδια αυτά πρόσωπα να «ξυπνήσουν, ξυπνήσουν». Εκείνοι ξυπνούν και τελικά φθάνουν σε ένα σημείο όπου δεν θα υπάρχει πλέον κανείς απερίτμητος και ακάθαρτος στην εκκλησία του Θεού, διότι θα έχουν επιτελέσει το έργο του διαχωρισμού του πολύτιμου από το ευτελές. «Ο Κύριος θα ήθελε η εκκλησία του να καθαριστεί, προτού οι κρίσεις του πέσουν με πιο έκδηλο τρόπο επάνω στον κόσμο.»

«Πλησιάζουμε ταχέως προς το τέλος της ιστορίας αυτής της γης. Το τέλος είναι πολύ κοντά, πολύ εγγύτερα απ' όσο υποθέτουν πολλοί, και αισθάνομαι το βάρος να παροτρύνω τον λαό μας ως προς την αναγκαιότητα να εκζητήσει τον Κύριο με θερμή. Πολλοί κοιμούνται, και τι μπορεί να λεχθεί ώστε να αφυπνισθούν από τον σαρκικό τους λήθαργο; Ο Κύριος θέλει η εκκλησία Του να καθαρθεί, προτού οι κρίσεις Του πέσουν πιο έκδηλα επάνω στον κόσμο.»

«Καὶ τίς δύναται νὰ ὑπομείνῃ τὴν ἡμέραν τῆς παρουσίας αὐτοῦ; καὶ τίς θέλει σταθῆ ὅταν αὐτὸς φανῆ; διότι εἶναι ὡς πῦρ χωνευτοῦ καὶ ὡς σαπούνιον λευκαντοῦ· καὶ θέλει καθίσῃ ὡς χωνευτῆς καὶ καθαριστῆς ἀργύρου· καὶ θέλει καθαρῖσει τοὺς υἱοὺς τοῦ Λευὶ, καὶ θέλει ἐκκαθαρίσει αὐτοὺς ὡς τὸν χρυσὸν καὶ τὸν ἄργυρον, διὰ νὰ προσφέρουν εἰς τὸν Κύριον προσφορὰν ἐν δικαιοσύνῃ.»

«Ο Χριστός θα αφαιρέσει κάθε επίπλαστο κάλυμμα. Καμιά ανάμειξη του αληθινού με το νόθο δεν μπορεί να Τον εξαπατήσει. “Είναι ως πυρ καθαριστού”, διαχωρίζοντας το πολύτιμο από το ευτελές, τη σκωρία από τον χρυσό.

«Ὅπως οἱ Λευίτες, ὁ ἐκλεκτὸς λαὸς τοῦ Θεοῦ ἔχει τεθεῖ ἀπὸ Αὐτόν σε χωρισμὸ για το ἰδιαιτέρο ἔργο Του. Κάθε αληθινὸς Χριστιανὸς φέρει ιερατικὰ διαπιστευτήρια. Τιμάται με τὴν ἱερὴ εὐθύνη νὰ εκπροσωπεί ἐνώπιον τοῦ κόσμου τὸν χαρακτήρα τοῦ ουράνιου Πατέρα του. Οφείλει νὰ προσέχει ἐπιμελῶς τὰ λόγια: “Γίνεσθε λοιπὸν τέλειοι, καθὼς ὁ Πατὴρ σας ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς εἶναι τέλειος.”»

«Εἰς δὲ ὑμᾶς τοὺς φοβουμένους τὸ ὄνομά μου θέλει ἀνατείλει ὁ Ἥλιος τῆς Δικαιοσύνης, μετὰ ἰάσεως ἐν ταῖς πτέρυξιν αὐτοῦ· καὶ θέλετε ἐξέλθῃ καὶ αὐξηθῆ ὡς μόσχοι τῆς φάτνης. Καὶ θέλετε καταπατήσῃ τοὺς ἄσεβεῖς· διότι θέλουσιν εἶσθαι σποδὸς ὑπὸ τὰ πέλματα τῶν ποδῶν σας ἐν τῇ ἡμέρᾳ καθ' ἣν ἐγὼ θέλω πράξει τοῦτο, λέγει ὁ Κύριος τῶν δυνάμεων.»

«Ἐνθυμείσθε τὸν νόμον τοῦ Μωυσέως, τοῦ δούλου μου, τὸν ὁποῖον προσέταξα εἰς αὐτόν ἐν Χωρήβ δι' ὅλον τὸν Ἰσραὴλ, μετὰ τῶν διαταγμάτων καὶ τῶν κρίσεων. Ἰδοὺ, ἐγὼ ἀποστέλλω

προς εσάς Ηλίαν τον προφήτην προ της ελεύσεως της ημέρας του Κυρίου της μεγάλης και φοβεράς· και αυτός θέλει επιστρέψει την καρδίαν των πατέρων προς τα τέκνα και την καρδίαν των τέκνων προς τους πατέρας αυτών, μήποτε έλθω και πατάξω την γην με κατάραν.”»
Review and Herald, 8 Νοεμβρίου, 1906.

Εκείνοι που προσκολλώνται σε ψευδείς διδασκαλίες θα διαχωριστούν μέσα στην ιστορία που αρχίζει με τη «φωνή» βοώντος εν τη ερήμω. Εκείνοι που αρνούνται να επιτρέψουν στη δημιουργική δύναμη του Θεού να παραγάγει μια προσωπική αγιασμένη εμπειρία, θα διαχωριστούν από το «χρυσίον» μέσα στην ιστορία που αρχίζει με τη «φωνή» βοώντος εν τη ερήμω. Θα παραμείνουν ως Λαοδικείς, ακριβώς στο σημείο όπου η Λαοδικεία υπερβαίνει προς τη Φιλαδέλφεια.

Το έργο του διαχωρισμού του πολυτίμου από του άχρειου είναι σχεδόν έξ ολοκλήρου το έργο του άγγελου της διαθήκης, ο οποίος έρχεται αιφνιδίως για να καθαρίση τους υιούς του Λευϊ, αλλά όφείλομεν να συμμετέχωμεν.

Ωστε, αγαπητοί μου, καθώς πάντοτε υπηκούσατε, όχι μόνον όταν ήμουν παρών, αλλά τώρα πολύ περισσότερο κατά την απουσία μου, κατεργάζεσθε τη σωτηρία σας με φόβο και τρόμο. Διότι είναι ο Θεός ο ενεργών μέσα σας και το να θέλετε και το να ενεργείτε κατά την ευδοκία αυτού. Πράττετε τα πάντα χωρίς γογγυσμούς και αμφισβητήσεις, ώστε να γίνεσθε άμεμπτοι και ακέρατοι, τέκνα Θεού αμώμητα, εν μέσω γενεάς σκολιάς και διεστραμμένης, μεταξύ των οποίων λάμπετε ως φωστήρες εν τω κόσμω. Φιλιπησίους 2:12–15.

Στον Ιερεμία ειπώθηκε να διαχωρίσει το πολύτιμο από το ευτελές, εάν επιθυμούσε να είναι ο εκπρόσωπος του Θεού στην επικείμενη κρίση. Το γεγονός ότι ο Ιερεμίας άκουγε τη βουλή του Θεού προς αυτόν κατεδείκνυε ότι η παρουσία του Παρακλήτου ήταν ήδη διαθέσιμη, εάν επέλεγε να αναλάβει το έργο.

«Το έργο της απόκτησης της σωτηρίας είναι έργο συνεργασίας, κοινή ενέργεια. Πρέπει να υπάρχει συνεργασία μεταξύ του Θεού και του μετανοούντος αμαρτωλού. Αυτό είναι αναγκαίο για τη διαμόρφωση ορθών αρχών στον χαρακτήρα. Ο άνθρωπος οφείλει να καταβάλλει ειλικρινείς προσπάθειες για να υπερνικήσει εκείνο που τον εμποδίζει να φθάσει στην τελειότητα. Αλλά για την επιτυχία εξαρτάται ολοκληρωτικά από τον Θεό. Η ανθρώπινη προσπάθεια από μόνη της δεν είναι επαρκής. Χωρίς τη βοήθεια της θείας δύναμης δεν ωφελεί σε τίποτε. Ο Θεός εργάζεται και ο άνθρωπος εργάζεται. Η αντίσταση στον πειρασμό πρέπει να προέρχεται από τον άνθρωπο, ο οποίος πρέπει να αντλεί τη δύναμή του από τον Θεό. Από τη μία πλευρά υπάρχουν άπειρη σοφία, συμπόνια και δύναμη· από την άλλη, αδυναμία, αμαρτωλότητα, απόλυτη αβοηθησία.

«Ο Θεός επιθυμεί να έχουμε την κυριαρχία επί του εαυτού μας. Αλλά δεν μπορεί να μας βοηθήσει χωρίς τη συγκατάθεσή μας και τη συνεργασία μας. Το θείο Πνεύμα εργάζεται μέσω των δυνάμεων και των ικανοτήτων που δόθηκαν στον άνθρωπο. Από μόνοι μας δεν είμαστε ικανοί να φέρουμε τους σκοπούς, τις επιθυμίες και τις κλίσεις σε αρμονία με το θέλημα του Θεού· αλλά, αν είμαστε “πρόθυμοι να γίνουμε πρόθυμοι”, ο Σωτήρας θα το επιτελέσει αυτό για εμάς, “καθαίροντες λογισμούς και παν ύψωμα επαιρόμενον κατά της γνώσεως του Θεού, και αιχμαλωτίζοντες παν νόημα εις την υπακοήν του Χριστού.” 2 Corinthians 10:5.» Acts of

the Apostles, 482.

Οι τρεισήμισι ημέρες του ενδέκατου κεφαλαίου της Αποκάλυψης, όταν τα ξηρά οστά είναι νεκρά στην πλατεία, αποτελούν σύμβολο μιας «ερήμου», και η «ερήμος» αντιπροσωπεύει τους «επτά καιρούς» του εικοστού έκτου κεφαλαίου του Λευιτικού. Στο τέλος της διασποράς των τρεισήμισι ημερών, όσοι καλούνται να είναι μεταξύ των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων πρέπει να «εγερθούν» και να «τινάξουν από πάνω τους το χώμα». Η Αδελφή White λέγει: «Ο Κύριος θα ήθελε η εκκλησία Του να καθαρισθεί, πριν οι κρίσεις Του πέσουν εμφανέστερα επάνω στον κόσμο.»

Σε συνάρτηση με μια «κεκαθαρμένη εκκλησία», παραπέμπει στη διαδικασία διαχωρισμού του Ιερεμία, η οποία αφαιρεί το «πολύτιμον από του αχρείου». Το συνδέει επίσης με το τρίτο κεφάλαιο του Μαλαχία, όπου ένας αγγελιοφόρος ετοιμάζει την οδό για τον αγγελιοφόρο της διαθήκης. Ο αγγελιοφόρος που ετοιμάζει την οδό είναι η «φωνή βοώντος εν τη ερήμω» του Ησαΐα. Ο αγγελιοφόρος της διαθήκης είναι ο Χριστός, ο οποίος ετοιμάζεται να εισέλθει σε διαθήκη με τις εκατόν τεσσαράκοντα τέσσερις χιλιάδες, οι οποίες «όπως» «οι Λευίτες», «αφιερώνονται από Αυτόν για το ιδιαίτερο έργο Του». Έπειτα τους προσδιορίζει ως ιερείς και παραθέτει τον Ιησού, ο οποίος λέγει: «Έσεσθε λοιπόν σεις τέλειοι, καθώς ο Πατήρ σας ο εν τοις ουρανοίς είναι τέλειος.»

Υπάρχει μια διαδικασία εξαγνισμού που επισημαίνεται στο τέλος της περιόδου της καθυστέρησης, διότι ο Κύριος έχει ένα ιδιαίτερο έργο να επιτελέσουν οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες, και θα έχει μια εξαγνισμένη εκκλησία προτού «οι κρίσεις του πέσουν με εντονότερο τρόπο επάνω στον κόσμο». Οι κρίσεις του βρίσκονται ήδη μέσα στον κόσμο, αλλά κατά τον νόμο της Κυριακής, «οι καταστρεπτικές κρίσεις του Θεού» αρχίζουν να πέφτουν.

Αυτές οι κρίσεις είναι «καιρός ελέους για εκείνους που ποτέ δεν γνώρισαν την αλήθεια». Αλλά δεν υπάρχει κανένα έλεος μέσα σε εκείνες τις κρίσεις για όσους δεν θέλησαν να εισέλθουν στην αναγκαία διαδικασία καθαρισμού. Οι «κρίσεις», οι οποίες «πίπτουν κατά τρόπον περισσότερο εμφανή», προσδιορίζουν κρίσεις που αποτελούν σημεία. Αντιπροσωπεύουν ένα σήμα, και το Άγιο Πνεύμα χρησιμοποιεί το χάος και τη σύγχυση που επιφέρουν εκείνες οι κρίσεις, για να χαράξει διάκριση μεταξύ εκείνων που τηρούν «την νόθη ημέρα αναπαύσεως» και εκείνων που «ευσυνειδήτως τηρούν το Σάββατο του Κυρίου», διότι αυτός είναι ο μόνος τρόπος με τον οποίο «ο κόσμος μπορεί να προειδοποιηθεί». Οι κρίσεις που αποτελούν σημεία είναι το υπόβαθρο που χρησιμοποιεί το Άγιο Πνεύμα για να κατευθύνει τα τέκνα του Θεού, τα οποία βρίσκονται ακόμη στη Βαβυλώνα, ώστε να αναγνωρίσουν τη σημαία των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων.

Αλλά η Αδελφή Γουάιτ δεν παραπέμπει απλώς στο τρίτο κεφάλαιο του Μαλαχία· περιλαμβάνει επίσης και τα καταληκτικά εδάφια του βιβλίου του Μαλαχία, στο τέταρτο κεφάλαιο, και αναφέρεται εκ νέου στη «φωνή» που επρόκειτο να ετοιμάσει την οδό για τον αγγελιοφόρο της διαθήκης. Τα καταληκτικά εκείνα εδάφια δεν αφορούν την προετοιμασία για τον αγγελιοφόρο της διαθήκης· αφορούν την ενθύμηση του νόμου του Μωυσέως και την επιστροφή της καρδιάς των πατέρων προς τα τέκνα και της καρδιάς των τέκνων προς τους πατέρες. Η «φωνή» πρώτα προετοιμάζει για να έλθει αιφνιδίως ο Χριστός, ως ο αγγελιοφόρος της διαθήκης, στον ναό Του και να καθαρίσει τον απογοητευμένο λαό Του, ο οποίος έχει αφυπνισθεί, ώστε να επιτελέσει το

έργο του σημείου. Έπειτα ο Μαλαχίας πραγματεύεται μία άλλη όψη του έργου της «φωνής».

Αυτός «θα επιστρέψει την καρδιά των πατέρων προς τα τέκνα, και την καρδιά των τέκνων προς τους πατέρες αυτών», και θα επιτελέσει αυτό το έργο σε σχέση με τον νόμο που δόθηκε στο Χωρήβ. Ο Ηλίας, ο οποίος είναι επίσης η «φωνή» του Ησαΐα, θα προσδιορίσει τις αμαρτίες του λαού του Θεού. Αυτό αποτελεί μέρος της διαδικασίας του καθαρισμού. Υπάρχει μόνο ένας ορισμός της αμαρτίας, και αυτός είναι η παράβαση του νόμου που δόθηκε στο Χωρήβ. Ο Ιωάννης ο Βαπτιστής ήταν ο Ηλίας, και το έργο του περιελάμβανε ακριβώς αυτό το στοιχείο.

Εν εκείναις δε ταις ημέραις παραγίνεται Ιωάννης ο Βαπτιστής, κηρύττων εν τη ερήμω της Ιουδαίας, και λέγων· Μετανοείτε· διότι πλησίασεν η βασιλεία των ουρανών. Ούτος γαρ εστίν ο ρηθείς υπό Ησαΐου του προφήτου, λέγοντος· Φωνή βοώντος εν τη ερήμω· Ετοιμάσατε την οδόν του Κυρίου, ευθείας ποιείτε τας τρίβους αυτού. Αυτός δε ο Ιωάννης είχε το ένδυμα αυτού από τριχών καμήλου, και ζώνην δερματίνην περί την οσφύν αυτού· η δε τροφή αυτού ήτο ακρίδες και μέλι άγριον. Τότε εξήρχετο προς αυτόν τα Ιεροσόλυμα, και πάσα η Ιουδαία, και πάσα η περιχώρος του Ιορδάνου, και εβαπτίζοντο εν τω Ιορδάνη υπ' αυτού, εξομολογούμενοι τας αμαρτίας αυτών. Ιδών δε πολλούς των Φαρισαίων και Σαδδουκαίων ερχομένους εις το βάπτισμα αυτού, είπε προς αυτούς· Γεννήματα εχιδνών, τις υπέδειξεν εις εσάς να φύγητε από της μελλούσης οργής;

Κάμετε, λοιπόν, καρπούς αντάξιους της μετανοίας· και μη νομίσετε να λέγετε μέσα σας, Πατέρα έχουμε τον Αβραάμ· διότι σας λέγω ότι ο Θεός δύναται από τους λίθους αυτούς να αναστήσει τέκνα στον Αβραάμ. Ήδη δε και η αξίνη κείται προς τη ρίζα των δένδρων· κάθε λοιπόν δένδρο που δεν παράγει καλό καρπό, εκκόπτεται και ρίπτεται στο πυρ. Εγώ μεν σας βαπτίζω με ύδωρ εις μετάνοιαν· εκείνος όμως που έρχεται κατόπιν εμού είναι ισχυρότερός μου, του οποίου δεν είμαι άξιος να βαστάσω τα υποδήματα· αυτός θα σας βαπτίσει με Πνεύμα Άγιο και με πυρ· του οποίου το πτυάριον είναι στην χείρα του, και θα καθαρίσει τελείως το αλώνι του, και θα συνάξει τον σίτον του στην αποθήκη· το δε άχυρο θα κατακαύσει με πυρ άσβεστο. Κατά Ματθαίον 3:1–12.

Ο Ιωάννης ο Βαπτιστής ήλθε στην «έρημο» των τρεισήμισι ημερών της Αποκαλύψεως ένδεκα, διότι όλοι οι προφύτες ομιλούν περισσότερο για τις έσχατες ημέρες παρά για τις ημέρες στις οποίες έζησαν. Έφερε μήνυμα μετανοίας από την αμαρτία, διότι η βασιλεία των ουρανών είχε πλησιάσει, καθώς και η Αποκάλυψις του Ιησού Χριστού ανοίγεται όταν «ο καιρός είναι εγγύς». Ο Ιωάννης ο Βαπτιστής απεικονίζει το έργο της «φωνής», διότι, κατά τον Ιησού, ήταν επίσης ο Ηλίας ο μέλλων να έλθει.

Διότι πάντες οι προφύτες και ο νόμος έως του Ιωάννου προεφήτευσαν. Και αν θέλετε να το δεχθείτε, αυτός είναι ο Ηλίας, ο μέλλων να έλθει. Όστις έχει ώτα διά να ακούει, ας ακούει. Κατά Ματθαίον 11:13–15.

Ο Ιησούς προσδιορίζει ότι η προφητική ταυτότητα του Ιωάννη του Βαπτιστή ήταν δοκιμασία. Δηλώνει ευθέως: «εάν θέλητε να το δεχθήτε». Έπειτα ο Ιησούς προτρέπει τους μαθητές Του να το δεχθούν, λέγοντας: «Όστις έχει ώτα διά να ακούη, ας ακούη». Τι να ακούση; Ας ακούση ποια είναι η φωνή που έρχεται στην τελική έρημο της Βίβλου και ετοιμάζει την οδόν για τον αγγελιαφόρο της διαθήκης, ώστε να προετοιμάση τις εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες να επιτελέσουν ένα

ιδιαίτερο έργο κατά τον καιρόν των διακριτικών κρίσεων του Θεού.

Ο Ιωάννης φορούσε «ένδυμα από τρίχας καμήλου, και δερμάτινη ζώνη περι την όσφυν αυτού· ή δέ τροφή αυτού ήσαν άκρίδες και μέλι άγριον». Η «τροφή» του ήταν το μήνυμα του Ισλάμ, διότι η λέξη «άκρίδες» αντιπροσωπεύει το Ισλάμ, και το μέλι είναι ο λόγος του Θεού, ο οποίος ήταν γλυκός στο στόμα του. Το γλυκό μήνυμα που έφαγε αφορούσε τον «άγριο» αραβικό όνο, το πρώτο κιάλας σύμβολο του Ισλάμ μέσα στις Γραφές. Το γλυκό μήνυμα του άγριου αραβικού όνου του Ισλάμ, το οποίο επίσης αντιπροσωπεύεται από τις «άκρίδες», ήταν επίσης υφασμένο στο ένδυμά του, διότι οι κάμηλοι είναι ένα ακόμη σύμβολο του Ισλάμ. Δεν αποτελεί διαστρέβλωση της λέξεως «άκρίδες» η χρήση της ως συμβόλου του Ισλάμ, ακόμη και αν η τροφή που έτρωγε ο Ιωάννης αναφερόταν στη χαρουπιά και όχι στα έντομα. Η λέξη «άκρίδες» είναι σύμβολο του Ισλάμ, και ο Ιωάννης δεν αντιπροσώπευε τη βρώση κάποιας φυσικής τροφής· η διαίτά του ήταν σύμβολο του προφητικού μηνύματος που είχε φάγει.

Η ζώνη Του ήταν η «προφητεία» που παριστάνεται στον Αββακούμ. Η προφητεία αυτή συνενώνει την πρώτη απογοήτευση, τον χρόνο της καθυστέρησης των παρθένων και τα θεμέλια του Αντβεντισμού, όπως απεικονίζονται επί των ιερών διαγραμμάτων. Ο Αββακούμ ήταν η προφητική ζώνη που έδενε όλες αυτές τις αλήθειες μαζί.

Διότι ή όρασις είναι έτι δια καιρόν ώρισμένον, αλλά έν τῷ τέλει θέλει λαλήσει και δέν θέλει ψευσθῆ· εάν και βραδύνη, πρόσμενε αυτήν· διότι βεβαίως θέλει έλθει, δέν θέλει βραδύνει. Ίδου, ή ψυχή αυτού ή έπηρμένη δέν είναι εύθεια έν αυτό· ό δέ δίκαιος θέλει ζήσει δια της πίστεως αυτού. Αββακούμ 2:3, 4.

Το προφητικό μήνυμα που έδεσε μαζί, ως ζώνη, τα μηνύματα που συγκροτούν την προειδοποίηση της «φωνής», είναι η παραβολή των παρθένων σε σχέση με την όραση που εβράδυνε, αλλά θα μιλούσε. Η όραση της Κραυγής του Μεσονυκτίου παράγει διάκριση μεταξύ του αχρείου, του οποίου «η ψυχή επήρθη», και του πολύτιμου, ο οποίος δικαιώνεται διά της πίστεως. Η δικαίωση διά της πίστεως είναι η ζώνη που φέρει η «φωνή».

Και η δικαιοσύνη θέλει είσθαι η ζώνη της οσφύς αυτού, και η πιστότης η ζώνη των νεφρών αυτού. Ησαΐας 11:5.

Όταν έφθασε, μετά την απογοήτευση της 18ης Ιουλίου 2020, η «φωνή βοώντος έν τῇ έρήμῳ» της απογοητεύσεως, το μήνυμά του ήταν το ίδιο μήνυμα που ήταν από την 11η Σεπτεμβρίου 2001. Εκείνο το μήνυμα από τον Ηλία που πρόκειται να έλθει, προς τα αναμένοντα, απογοητευμένα, νεκρά ξηρά οστά, είναι ότι το Ισλάμ είναι οι «κρίσεις-σημεΐα», οι οποίες παρέχουν το υπόβαθρο ώστε τα λοιπά τέκνα του Θεού στη Βαβυλώνα να μάθουν δικαιοσύνη.

Η οδός του δικαίου είναι ευθύτης· συ, ο παντελώς ευθύς, σταθμίζεις την πορεία του δικαίου. Ναι, στην οδό των κρίσεων σου, Κύριε, σε περιμέναμε· ο πόθος της ψυχής μας είναι προς το όνομά σου και προς την ανάμνησή σου. Με την ψυχή μου σε επεθύμησα μέσα στη νύκτα· ναι, με το πνεύμα μου που είναι εντός μου θα σε εκζητήσω από πρωΐας· διότι, όταν οι κρίσεις σου είναι επί της γης, οι κάτοικοι της οικουμένης θα μάθουν δικαιοσύνη. Ησαΐας 26:7-9.

Ο Ιωάννης ο Βαπτιστής, ο οποίος ήταν ο Ηλίας που επρόκειτο να έλθει, είναι η «φωνή» στην «έρημο» των τριών και ημίσεος ημερών του ενδεκάτου κεφαλαίου της Αποκαλύψεως. Το έργο του περιλαμβάνει την ταυτοποίηση της τετάρτης και τελευταίας γενεάς του Αντβεντισμού, της οποίας οι ψυχές έχουν υψωθεί και η οποία εμπιστεύεται την πνευματική κληρονομία των πατέρων της, αλλά αισθάνεται ότι η οργή του Θεού μέλλει να έλθει. Αυτοί είναι η τετάρτη γενεά, διότι έχουν πλήρως εκδηλωθεί ως γενεά ακριβώς αντίθετη προς τον Χριστό. Είναι η γενεά των εχιδνών, αλλά εξακολουθούν να επικαλούνται τον πατέρα τους Αβραάμ, για να ισχυρισθούν ότι είναι στην πραγματικότητα η γενεά του Αρνίου. Η γενεά του Αρνίου είναι η εκλεκτή γενεά του Πέτρου· είναι εκείνοι που ακολουθούν το Αρνίον όπου αν υπάγει.

Ο Ιωάννης προφανώς παρουσίασε τις αμαρτίες εκείνων που ήλθαν να ακούσουν το μήνυμά του, διότι μετενόησαν και βαπτίσθηκαν. Τους πληροφόρησε επίσης ότι υπάρχει Κάποιος ο οποίος θα ερχόταν ύστερα από αυτόν, που θα καθάριζε ολοσχερώς το αλώνι Του. Το Πρόσωπο εκείνο είναι ο αγγελιοφόρος της διαθήκης· είναι «ο άνθρωπος με τη βούρτσα της σκόνης», ο οποίος σαρώνει από το παράθυρο τα παραχαραγμένα νομίσματα και τα κοσμήματα και αποκαθιστά τα αρχικά κοσμήματα, τα οποία τότε λάμπουν δέκα φορές φωτεινότερα απ' ό,τι όταν ο William Miller καθοδηγήθηκε από αγγέλους στο έργο της συναρμολόγησης των αρχικών κοσμημάτων στο κίνημα του πρώτου αγγέλου.

Ο Ιωάννης ο Βαπτιστής υπήρξε ευθύς στην καταγγελία της πεποιθήσεως του Λαοδικειανού Αντβεντιστή στον πατέρα τους Αβραάμ, διότι ο Ηλίας που επρόκειτο να έλθει είχε ως αποστολή να επιστρέψει τις καρδιές των πατέρων προς τα τέκνα και των τέκνων προς τους πατέρες. Η αρχή της βιβλικής εφαρμογής του πρώτου και του εσχάτου παριστάνεται σε εκείνο το έργο, αλλά ομοίως παριστάνεται και το θεραπευτικό μέσο για εκείνους που βρίσκονται σε διασκορπισμένη κατάσταση, στη γη των εχθρών, νεκροί στην έρημο. Πρέπει να αναγνωρίσουν τις αμαρτίες τους και τις αμαρτίες των πατέρων τους και να μετανοήσουν. Σε συνδυασμό με την αναγνώριση των αμαρτιών τους και των αμαρτιών των πατέρων τους, πρέπει επίσης να ομολογήσουν ότι δεν είχαν περιπατήσει με τον Κύριο κατά την περίοδο της ερήμου των τρεισήμισι ημερών. Επιπροσθέτως, πρέπει να ομολογήσουν ότι ο Θεός δεν περιπατούσε μαζί τους κατά τη διάρκεια εκείνης της ιστορίας.

Και όσοι απομείνουν από σας θα μαραίνονται εξαιτίας της ανομίας τους στις χώρες των εχθρών σας· και επίσης εξαιτίας των ανομιών των πατέρων τους θα μαραίνονται μαζί τους. Εάν ομολογήσουν την ανομία τους και την ανομία των πατέρων τους, με την παράβασή τους με την οποία παρέβησαν εναντίον μου, και ότι επίσης περπάτησαν εναντίον μου· και ότι και εγώ περπάτησα εναντίον τους και τους έφερα στη χώρα των εχθρών τους· εάν τότε οι απερίμητες καρδιές τους ταπεινωθούν και τότε δεχθούν την τιμωρία της ανομίας τους· τότε θα ενθυμηθώ τη διαθήκη μου με τον Ιακώβ, και επίσης τη διαθήκη μου με τον Ισαάκ, και επίσης τη διαθήκη μου με τον Αβραάμ θα ενθυμηθώ· και θα ενθυμηθώ τη γη. Λευιτικόν 26:39–42.

Η κατάρα ήλθε επειδή δεν ενθυμήθηκαν τα σάββατα της γης.

Ο Ιωάννης ο Βαπτιστής, ο οποίος ήταν ο Ηλίας ο μέλλων να έλθει, προεικόνιζε τη «φωνή» στην έρημο των τριών και ημίσεως ημερών του ενδεκάτου κεφαλαίου της Αποκαλύψεως. Αυτός θα

κατεύθυνε τα νεκρά ξηρά οστά να «ενθυμηθούν» τον νόμο του Μωυσέως στο Χωρήβ, και εάν το έπρατταν, τότε ο αγγελιαφόρος της διαθήκης θα «ενθυμείτο» τη διαθήκη των πατέρων τους. Αλλά μόνον εάν εξομολογούνταν τις αμαρτίες τους, τις αμαρτίες των πατέρων τους, και, ακόμη πιο ταπεινωτικό, εάν προσδιόριζαν τα παραπτώματα «με τα οποία παρέβησαν» εναντίον του Θεού.

Θα έπρεπε επίσης να παραδεχθούν ότι είχαν πορευθεί «εναντίον» του Θεού και ότι ο Θεός είχε πορευθεί «εναντίον» αυτών.

Θα έπρεπε επίσης να αναγνωρίσουν ότι αυτοί ήταν τα νεκρά ξηρά οστά στην οδό της Αποκάλυψης ένδεκα, διότι θα έπρεπε να παραδεχθούν ότι ο Θεός τούς είχε φέρει στη γη του εχθρού, και η γη του εχθρού είναι ο θάνατος.

Σύμφωνα με τον Ιωάννη τον Βαπτιστή, θα έπρεπε επίσης να απαντήσουν στο ερώτημα ποια είναι η «φωνή» που βοά στην «έρημο», διότι ο Ιωάννης ρώτησε: «Τις σας υπέδειξεν να φύγητε από της μελλούσης οργής;»

Θα συνεχίσουμε αυτά τα θέματα στο επόμενο άρθρο.

«Στον λειτουργό του Θεού δίδεται η εντολή: “Βόα μεγαλοφώνως, μη φεισθής, ύψωσον την φωνήν σου ως σάλπιγγα, και ανάγγειλον εις τόν λαόν Μου τὰ παραπτώματα αὐτῶν, καὶ εἰς τὸν οἶκον Ἰακώβ τὰς ἀμαρτίας αὐτῶν.” Ο Κύριος λέγει γι’ αυτόν τον λαό: “Με ζητοῦν καθ’ ἡμέραν, καὶ εὐαρεστοῦνται νὰ γνωρίζουν τὰς ὁδοὺς Μου, ὡς ἔθνος ποῦ ἔπραττε δικαιοσύνην.” Ἐδῶ παρουσιάζεται ἓνας λαός ἀταπατόμενος, αὐτοδίκαιος, ἀτάρεσκος, καὶ ὁ λειτουργὸς λαμβάνει τὴν ἐντολὴ νὰ βοᾷ μεγαλοφώνως καὶ νὰ τοὺς δείχνῃ τὰ παραπτώματά τους. Σε κάθε εποχὴ τὸ ἔργον αὐτὸ ἔγινε γιὰ τὸν λαὸ τοῦ Θεοῦ, καὶ τώρα εἶναι ἀναγκαιότερο παρὰ ποτέ.» Testimonies, τόμος 5, σ. 299.